

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ.

Τό Σάββατον, 29^{ον} Ἰουνίου/12^{ον} Ἰουλίου 2014, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῶν ἁγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν εἰς Καπερναοῦμ τήν παραθαλασσίαν παρά τήν δυτικήν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ἡ ἱερά αὕτη Μονή, μετά τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ αὐτῆς εἰς τήν σημερινήν αὐτοῦ μορφήν, εἶναι ἐκτισμένη ἀπό τοῦ 1935, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπί τοῦ εἰκονοστασίου ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, ἐπί τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Καπερναοῦμ, ἡ ὁποία ἐδέχθη πολλά σημεῖα καί θαύματα τοῦ Κυρίου καί κατέστη μάλιστα δευτέρα πατρίς Αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐγκατέλειψε Ναζαρέτ τήν γενέτειραν Αὐτοῦ (Ματθ. 2,23) καί παρά ταῦτα δέν μετενόησε, διό καί συμφώνως πρός τήν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου, ἕως Ἁίδου κατεβιβάσθη, «καί σύ Καπερναοῦμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθείσα ἕως ᾧδου καταβιβασθήσῃ· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγενήθησαν αἱ δυνάμεις αἱ γινόμεναι ἐν σοί, ἔμεινεν ἂν μέχρι τῆς σήμερον», (Ματθ. 11,23).

Εἰς τήν ἱεράν αὐτήν Μονήν, καλῶς συντηρουμένην νῦν ἐπί ἔτη ὑπό τοῦ Ἐπιστάτου αὐτῆς μοναχοῦ π. Εἰρηνάρχου, κατέφθασε τήν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί προεξηῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Ἱερομονάχου, ἡγουμένου τῆς Μονῆς θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, Ἀραβοφώνων καί Ρωσοφώνων ἱερέων τῆς περιοχῆς τῆς Ἄνω Γαλιλαίας καί τῆς Ἀκκρης-Πτολεμαίδος, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπό τόν ἡγούμενον τῆς Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον καί τῇ εὐλαβεῖ προσευχητικῇ συμμετοχῇ Ἑλλήνων προσκυνητῶν, Ἀραβοφώνων καί Ρωσοφώνων πιστῶν τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατριαρχείου εἰς τάς Κοινότητες αὐτοῦ εἰς τό βόρειον Ἰσραήλ.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς ἑλληνοιστί ὡς ἔπεται:

«Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες τήν κορυφήν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καί Παῦλον τούς θεῖους τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τούς κήρυκας τῆς πίστεως, τάς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τούς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τούς στύλους καί καθαιρέτας τῆς πλάνης», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ἡ πάνσεπτος τῶν ἁγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστόλων καί Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καί Παύλου ἐορτή, συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τῆς

Καπερναούμ παρά τήν θάλασσαν (λίμνην) τῆς Τιβεριάδος, ἵνα ἐν ᾧσιν εὐφημήσωμεν τοὺς φίλους τοῦ Χριστοῦ, τοὺς καὶ σκεύη τίμια ἀναδειχθέντας.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος τιμῶνται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, διότι ἀποτελοῦν τήν κορυφήν τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἀποτελοῦν τοὺς κήρυκας καὶ διδασκάλους τῆς σωζούσης πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ, τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς καθαιρέτας τῆς πλάνης.

Ὁ μὲν Πέτρος «προσηγορεύθη πέτρα, ἐν ᾗ τήν ἀκράδαντον πίστιν ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτυνεν», ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγων: «Ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἠρώτα τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ ... λέγει αὐτοῖς· ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγεται εἶναι; ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων Πέτρος εἶπε· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. κἀγὼ δέ σοι λέγω ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾧδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς, (Ματθ. 16,15-18).

Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος ἐκλήθη «σκεῦος ἐκλογῆς» ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε. ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· ἀναστὰς πορεύητι ἐπὶ τὴν ρύμην τὴν καλουμένην εὐθεΐαν καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται, καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ. ἀπεκρίθη δὲ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλὴμ· καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου. εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων νυῖν τε Ἰσραὴλ. 16 ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν». (Πράξ. 9,10-16).

Κοινόν χαρακτηριστικόν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἶναι τό γεγονός ὅτι ἀφ' ἐνός μὲν ἀμφοτέρου ἐκλήθησαν εἰς τό ἀποστολικόν αὐτῶν ἔργον ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ἀφ' ἐτέρου δέ, εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ ἀνεγνώρισαν καὶ ὠμολόγησαν τὸν σεσαρκωμένον θεὸν Λόγον, δηλονότι τὸν Υἱὸν τοῦ θεοῦ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀνεγνώρισαν, μέ ἄλλα λόγια, τὸν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν προκαταγγελθέντα Μεσσίαν, «ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον Χριστός», (Ἰωάν. 1,42), ὁ ὅποιος ἐξηγόρασε τοὺς ἀνθρώπους μέ τό τίμιον Αὐτοῦ αἷμα. «Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἁμνοῦ ἁμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ, προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς θεόν», (Α' Πέτρ. 1, 18-21).

Ἐπὶ πλεον δὲ ἀνεκάλυψαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐντός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δηλονότι τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ὑπόσχεσιν τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι ἐν τῷ σπέρματί του θά εὐλογηθοῦν πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς. «Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρᾳ· γέγραπται

γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως», (Γαλάτ. 3,13-14).

Τῆς ἐπηγγελμένης (τῆς ὑπεσχημένης) ταύτης δωρεᾶς τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δηλονότι τῶν χαρισμάτων Αὐτοῦ ἐγένοντο φορεῖς σύν τοῖς ἄλλοις Ἀποστόλοις ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος. Τό δέ κήρυγμα καί ἡ διδασκαλία τῶν κορυφαίων τούτων ὀργάνων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφώτισεν ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην. «Οὗτοι γάρ», λέγει ὁ μελωδός, «τόν τῆς ἀληθείας λόγον σπεύραντες, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν πᾶσι καρποφορίαν διένειμαν καὶ πρεσβεύουσι Χριστῷ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἐπὶ τοῦ σπαρέντος τούτου λόγου τῆς ἀληθείας, δηλονότι τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐθεμελιώθησαν καὶ θεμελιοῦνται αἱ ἀνά τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησίαι. Μάρτυς ἀψευδής τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ Μητέρα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ ὁποία «ὡς μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων (Α' Πέτρ. 5,1) καὶ τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ», συνεχίζει τὴν θείαν αὐτῆς Ἀποστολήν. Τοῦτο δέ πράττει μετὰ τοῦ «πιστοῦ αὐτῆς μάρτυρος», τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία διακονεῖ καὶ διαφυλάσσει λειτουργικῶς καὶ ποιμαντικῶς τόσον τὰ Πανάγια Προσκυνήματα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, ὅσον καὶ τό χριστεπώνυμον αὐτῆς πλήρωμα, ἔχουσα ὡς ὑπεραπιστάς αὐτῆς τοὺς θείους καὶ προκρίτους τῶν Ἀποστόλων, Πέτρον καὶ Παῦλον.

Τούτοις μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ προσείπωμεν: «Χαίρετε φωστῆρες τῶν ἐν σκότει τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε Πέτρε καὶ Παῦλε, διδάσκαλοι καὶ κήρυκες τοῦ μυστηρίου τοῦ τῆς Θεομήτορος Παρθένου Μαρίας, χαίρετε φίλοι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ νῦν πάρεστε ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀοράτως καταξιοῦντες δωρεῶν ἀύλως τοὺς τελοῦντας τὴν πάνσεπτον ἑορτὴν ὑμῶν». Ἀμήν.

καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:
<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2014/07/12/6534>

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Ἐπιστάτης μοναχός π. Εἰρήναρχος ἐδεξιώθη φιλοφρόνως εἰς τό ἡγουμενεῖον τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καὶ ἀκολούθως δέ τῇ μεσημβρίᾳ παρέθεσεν εἰς πάντας, εἰς τὴν παραλίαν, τράπεζαν ἐκ τῶν ἰχθύων τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<httpv://youtu.be/U4sWDr4gB2U>

